

Sygn. akt II Ca 1190/18

II Cz 1179/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariusz Broda (spr.)

Sędziowie: SSO Elżbieta Ciesielska

SSO Bartosz Pniewski

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Nawrot

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2018 r. w Kielcach

na rozprawie

sprawy z powództwa M. P.

przeciwko D. S.

o stwierdzenie nieważności umowy na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Busku - Zdroju

z dnia 28 maja 2018 r. sygn. I C 22/17

oraz zażalenia D. S. na postanowienie w przedmiocie kosztów procesu zawarte w punkcie II tego wyroku

1. oddała apelację;
2. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie II (drugim) i zasądza od M. P. na rzecz D. S. kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem kosztów procesu;
3. zasądza od M. P. na rzecz D. S. kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego;
4. zasądza od M. P. na rzecz D. S. kwotę 225 (dwieście dwadzieścia pięć) złotych tytułem kosztów postępowania zażaleniowego;
5. przyznaje adwokatowi A. W. od Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Busku- Zdroju wynagrodzenie w kwocie (...) (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) złotych za udzieloną M. P. w postępowaniu apelacyjnym pomoc prawną z urzędu.

Sygn. akt II Ca 1190/18; IICz 1179/18

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 28.05.2018r. Sąd Rejonowy:

- w pkt. I oddalił powództwo M. P. o ustalenie nieważności umowy darowizny zawartej w formie aktu notarialnego, którą H. P. (matka powoda) darowała swojej siostrze – pozwanej w niniejszym postępowaniu – D. S. udział 1/2 w prawie odrębnej własności lokalu mieszkalnego położonego w B., przy ul. (...), o powierzchni 39,08 m kw;

- w pkt. II odstąpił od obciążania powoda kosztami procesu;

- w pkt. III przyznał adw. A. W. od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Busku – Zdroju) wynagrodzenie w kwocie 4428 zł za udzieloną urzędowo pomoc prawną.

Podstawy faktyczne i prawne tej treści rozstrzygnięcia Sąd pierwszej instancji przedstawił w pisemnym uzasadnieniu (k.233-239). Z jego treści w szczególności wynika, że Sąd Rejonowy wykluczył, aby darczyńca w dacie dokonywania w/w czynności prawnej miałaby pozostawać w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli – w rozumieniu art. 82 kc.

Wyrok w całości zaskarżył powód. W wywiedzionej apelacji podniósł zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego i materialnego, szczegółowo opisane na k. 258-260. W związku z tym wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowego do ponownego rozpoznania ewentualnie jego zmianę poprzez ustalenie nieważności umowy.

Pozwana zaskarżyła zawarte w pkt. II postanowienie w przedmiocie kosztów procesu. W wywiedzionym zażaleniu wniosła o jego zmianę poprzez zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kwoty 3617 zł.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji.

Powód wniósł o oddalenie zażalenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i jako taka podlegała oddaleniu.

Zaskarżony wyrok w pkt. I odpowiada prawu, chociaż przede wszystkim z przyczyn, które uszły uwadze Sądu Rejonowego.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że podstawą prawną rozpoznawanego przez Sąd Rejonowy (ale i Sąd Okręgowy w postępowaniu apelacyjnym) powództwa, niezależnie od przepisu art. 82 kc, powinien być przede wszystkim art. 189 kpc, czego Sąd I instancji nie dostrzegł, a strona powodowa nie eksponowała w toku postępowania przed tym Sądem.

Istota art. 189 kpc sprowadza się do tego, że zawsze zapewnia on prawo do ochrony praw podmiotowych przez ustalenie istnienia prawa lub stosunku prawnego, w formie, która nie znajduje oparcia w innych przepisach prawa materialnego (p. m.in. wyrok SN z dnia 20.05.2011 r., II PK 295/10, Lex nr 1171203). Każdy, kto domaga się w związku z tym ochrony swojego prawa podmiotowego poprzez żądanie ustalenia, np. nieważności czynności prawnej, musi to uczynić na podstawie art. 189 kpc, ze wszelkimi tego konsekwencjami, łącznie z wykazaniem interesu prawnego w ustaleniu. Sąd Rejonowy w ogóle na nie zbadał tego, czy powodowie taki interes prawny posiadają. Tej treści konkluzja znajduje potwierdzenie nie tylko w analizie przebiegu całego postępowania przed Sądem I instancji (w szczególności stanowiska procesowe prezentowane przez stronę powodową, ale także pewien wyznaczony przez Sąd Rejonowy kierunek rozpoznania sprawy i zakres badania okoliczności faktycznych), a ostatecznie w treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, które jak każdorazowo, a więc także i w tym przypadku odzwierciedlało motywy (podstawy) wydanego przez Sąd orzeczenia. Nie budzi zatem żadnych wątpliwości to, że zagadnienie interesu

prawnego w ustaleniu (w rozumieniu art. 189 kpc), pozostawało całkowicie poza sferą rozważań Sądu Rejonowego rozpoznającego niniejszą sprawę, który pominął ten etap rozpoznania sprawy, od razu przechodząc do badania prawdziwości twierdzeń powoda, jakie miały determinować zasadność samego ustalenia nieważności czynności prawnej. Stało się tak pomimo tego, że obowiązek zbadania interesu prawnego w ustaleniu, pojmowanego jako obiektywna potrzeba uzyskania ochrony prawnej w sytuacji niepewności co do sfery praw i obowiązków, spoczywał na Sądzie z urzędu w każdym stanie sprawy, gdyż istnienie „interesu prawnego” w ustaleniu istnienia (nie istnienia) prawa, bądź stosunku prawnego, każdorazowo stanowi przesłankę merytoryczną (materialnoprawną) rozstrzygnięcia o roszczeniu opartym na treści art. 189 kpc. (p. m.in. wyrok SN z dnia 30.10.1990 r., ICR 649/90, Lex nr 158145; wyrok SN z dnia 22.11.2002 r. , IVCKN 1519/00 , Lex 78333). Doniosłość zbadania, ale i wykazania przez powoda interesu prawnego w sprawie o ustalenie stosunku prawnego lub prawa polega na tym, że nie decyduje on wprost o zasadności powództwa, a jedynie warunkuje możliwość badania i ustalania prawdziwości twierdzeń powoda, że dany stosunek prawny lub prawo istnieje bądź nie istnieje. Innymi słowy interes prawny stanowi dopiero merytoryczną przesłankę opartego na treści art. 189 kpc powództwa o ustalenie, a powód musi go udowodnić (p. m.in. wyrok SN z dnia 18.06.2009 r.II CSK 33/09 , Lex 515730). Skoro art. 189 kpc ustanawia materialnoprawne przesłanki powództwa o ustalenie, to jego naruszenie nie może stanowić obrazy prawa procesowego, lecz materialnego (p. m.in. wyrok SN z dnia 20.05.2011r. , IIPK 295/10 , Lex nr 1171203) i z tych względów jest brane pod uwagę przez sąd odwoławczy z urzędu.

Z tego , że interes prawny (w rozumieniu art. 189 kpc) pozostał poza sferą rozważań Sądu Rejonowego , wynikają dalsze konsekwencje. Jego niezbadanie jest równoznaczne z niewyjaśnieniem wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (p. B.Czech, Komentarz do Kodeksu postępowania cywilnego, t. 1, C.H. Beck, wydanie 4, str.825) i to w sytuacji, kiedy Sąd miał obowiązek działania z urzędu (o czym była już mowa). Oznaczałoby to podstawę do uchylenia zaskarżonego orzeczenia wobec niewyjaśnienia istoty sprawy. Pamiętać należy jednak o tym , że w takiej sytuacji jest to prawo, a nie obowiązek sądu II instancji. Ta uwaga staje się aktualna także w niniejszym postępowaniu. Skoro Sąd ma obowiązek badania interesu prawnego w ustaleniu, z urzędu, w każdym stanie sprawy, to uzupełnienie tego braku postępowania przed Sądem I instancji było możliwe także w postępowaniu apelacyjnym, w kontekście tego wszystkiego, co strona powodowa dotychczas zaprezentowała. Działanie z urzędu ma bowiem określone granice. Po to, by Sąd mógł stwierdzić, czy istnieje interes prawny, to powód powinien przede wszystkim przedstawić potwierdzające go fakty. Ocena interesu prawnego, dokonywana jest dopiero na tle skonkretyzowanych okoliczności, ściśle wskazanych przez powoda faktów potwierdzających potrzebę ochrony jego sfery prawnej. To, że Sąd ma obowiązek badać z urzędu istnienie interesu prawnego , nie oznacza , że powód jest zwolniony od wykazania jego istnienia, a w szczególności na czym on polega i które okoliczności faktyczne uzasadniają jego istnienie (p. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 28.11.2006 r. , IACa 888/06 , Lex nr 331023). W trakcie postępowania przed Sądem Rejonowym , jak i Sądem Okręgowym , powód nie tylko nie próbował wykazać, że ma obiektywną potrzebę uzyskania wyroku określonej treści, wywołaną rzeczywistym naruszeniem sfery jego praw , ale manifestował brak potrzeby wykazywania tak pojmowanego interesu prawnego w ustaleniu. Cała argumentacja prawna powoda zmierzała jedynie do wykazania , że umowa jest nieważna, a więc dotyczyła już drugiego etapu postępowania, czyli badania zasadności roszczenia. Tymczasem interes prawny powoda w sprawie o ustalenie , nie wyczerpuje się w tym , że w jego ocenie umowa jest nieważna i dlatego konieczne pozostaje wydanie wyroku , w którym Sąd ustaliłby tą nieważność, ta bowiem nie przesądza sama w sobie o istnieniu interesu prawnego w ustaleniu (p. w/w wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 28.11.2006 r.). Biorąc pod uwagę to wszystko, co powód zaoferował w niniejszym postępowaniu, należało dojść do wniosku, że nie wykazał, jakoby miał interes prawny w ustaleniu, że w/w umowa jest nieważna, w szczególności nie tylko nie wskazał faktów potwierdzających istnienie interesu prawnego, ale to pojęcie nie pojawia się ani w treści pozwu, ani pism procesowych. Natomiast badanie z urzędu już tylko tego co powód prezentował na potrzeby uzasadnienia samego żądania ustalenia nieważności umów, jedynie dodatkowo wzmacnia przekonanie o braku podstaw istnienia interesu prawnego w takim ustaleniu. Niespornym w sprawie było to, że powód nie wykazał, że jest spadkobiercą swojej matki, która darowała udział w prawie własności do lokalu swojej siostrze. Nie legitymował się ani postanowieniem sądu o stwierdzeniu nabycia praw do spadku ani aktem poświadczenia dziedziczenia, co przyznał jego pełnomocnik na rozprawie apelacyjnej, dodając, że przygotował dla powoda stosowny wniosek o zainicjowanie postępowania sądowego w tym zakresie, ale ten nie został przez niego

złożony. Powód doskonale wiedział o obowiązku wykazania tego, że dziedziczy po matce, bo Sąd Rejonowy zobowiązał jego pełnomocnika do złożenia odpisu postanowienia w przedmiocie stwierdzenia nabycia praw do spadku. Pomimo tego powód ten obowiązek zignorował, a Sąd pierwszej instancji nie wyprowadził z tego wniosku w płaszczyźnie art. 189 kpc.

Skoro tak, to w istocie powodowi nie chodziło o to, by wyjaśnić stan niepewności co do sfery jego praw, poprzez uzyskanie orzeczenia „potwierdzającego” jego prawo własności, a jedynie doprowadzenie do sytuacji, w której w dalszym ciągu nie będzie współwłaścicielem przedmiotowego lokalu, bo jeżeli nawet okazałoby się, że ten udział należy do spadku po matce powoda (na skutek nieważności umowy), to ten po niej nie dziedziczy. Zatem i wobec tych spostrzeżeń, należy wykluczyć, by powód wykazał, w jaki sposób wyrok uwzględniający powództwo (o ile taki by zapadł), wpłynąłby na ochronę jego interesu prawnego.

Niezależnie od dotychczas wyprowadzonych wniosków, nawet gdyby założyć istnienie tych niewystępujących przesłanek przyjęcia interesu prawnego w ustaleniu (do czego podstaw brak), to i tak z innych przyczyn ten interes prawny należałoby wykluczyć. Jest to efekt uwzględnia dorobku orzecznictwa Sądu Najwyższego pozwalającego na udzielenie odpowiedzi na pytanie o interes prawny w żądaniu ustalenia prawa lub stosunku prawnego w sytuacji, w której powód ma jednocześnie możliwość sięgnięcia po ochronę swojego prawa w innym postępowaniu. To bardzo bogate, kształtowane przez kilkadziesiąt ostatnich lat (publikowane także w systemie inf. „Lex”) orzecznictwo, pozwala na jednoznaczny identyfikację tego dość czytelnie ukształtowanego kierunku. Przede wszystkim wielokrotnie Sąd Najwyższy prezentuje tezę, że brak jest po stronie osoby występującej z powództwem u ustalenie prawa lub stosunku prawnego, interesu prawnego (w rozumieniu art. 189 kpc), w sytuacji, w której może ona w innej drodze, tj. w innym postępowaniu, np. w procesie o ukształtowanie prawa, o świadczenie, osiągnąć w pełni swój cel, tj. ochronę swych praw (p. m.in. wyrok z dnia 13.01.1965 r., IICR 266/64, OSPiKA 1966 nr 6-8, poz. 166, wyrok SN z dnia 18.12.1968 r., IPR 290/68, PiP 1969 z.11, str.918; uchwała SN (7) z dnia 30.12.1968 r., IIICZP 103/68, OSNC 1969/5/85; wyrok SN z dnia 30.10.1990 r., ICR 649/90, Lex nr 158145; wyrok SN z dnia 6.06.1997 r., IICKN 201/97, M.Praw. nr 2 z 1998 r., str. 3; wyrok z dnia 21.01.1998 r., IICKN 572/97, niepubl.; wyrok SN z dnia 9.05.2000r., IVCKN 686/00, niepubl.; Wyrok SN z dnia 8.01.2002 r., ICKN 723/99, Lex nr 53132; wyrok SN z dnia 22.11.2002 r., IVCKN 1529/00, Lex nr 78333; wyrok SN z dnia 4.01.2008 r., IIICSK 204/07, Lex nr 395051; wyrok SN z dnia 20.05.2011 r., II PK 295/10, Lex nr 1171203; wyrok SN z dnia 9.02.2012 r., IIICSK 181/11, Lex nr 1212786) W ostatnim z wymienionych orzeczeń Sąd Najwyższy wprost stwierdził, że powództwo przewidziane w art. 189 kpc powinno stanowić jedyny i niezbędny środek prawny ochrony praw powoda, co oznacza brak jego interesu prawnego wówczas, gdy może on w sprawie o świadczenie, o ukształtowanie prawa lub stosunku prawnego, a także w sprawie zmierzającej do wydania rozstrzygnięcia deklaratoryjnego, uzyskać wystarczającą ochronę swych praw.

W kontekście tak zidentyfikowanego kryterium oceny istnienia bądź nieistnienia interesu prawnego w ustaleniu (na podstawie art. 189 kpc), w następnej kolejności należało ostatecznie udzielić odpowiedzi na pytanie o to, czy powód miał możliwość skorzystania z drogi innego procesu, a jeżeli tak, to czy ten proces wykluczyłby jego interes prawny w wytoczeniu powództwa na podstawie art. 189 kpc. Zasadniczym w tym względzie było zagadnienie charakteru powództwa o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym, którego doniosłość w kontekście treści i skutków umowy, będącej przedmiotem pozwu w niniejszym postępowaniu, nie budziła wątpliwości.

W najnowszym orzecznictwie Sądu Najwyższego zdecydowanie przeważa, a probowany także przez Sąd Okręgowy, pogląd, iż powództwo o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym jest powództwem służącym zaspokojeniu roszczenia typu rzeczowego („actio in rem”), a nie odmianą powództwa o ustalenie prawa. Zatem istnienie takiej drogi wyklucza istnienie interesu prawnego w ustaleniu na podstawie art. 189 kpc (p. m.in.; wyrok SN z dnia 10.04.2000, VCKN 168/00, Lex nr 52666; wyrok SN z dnia 22.11.2002 r., IVCKN 1519/00, Lex nr 78333; wyrok SN z dnia 19.02.2003 r., VCKN 1614/00, Lex nr 83826; p. wyrok SN z dnia 19.11.2004 r., IICK 152/04 niepubl.; Wyrok SN z dnia 8.06.2005 r., ICK 701/04, Lex nr 190656; uchwała SN (7) z dnia 15.03.2006 r., IIICZP 106/05, Lex nr 172361; wyrok SN z dnia 11.12.2007 r., IICSK 361/07, Lex nr 492164; wyrok SN z dnia 16.02.2011 r., ICSK 305/10, Lex nr 798231). Ten kierunek dominuje także w orzecznictwie sądów powszechnych (p. np. postanowienie Sadu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 24.02.2010 r., ACa 105/10, Lex nr 818294), a także

literaturze przedmiotu (p. A. S. – Roszczenie o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym – R. 1997, nr 12, str. 14-15).

Reasumując tę część rozważań, istota zagadnienia tkwi w tym, co Sąd Najwyższy podkreślał w wielu przywoływanych przez Sąd Okręgowy już orzeczeniach. Mianowicie możliwość sięgania po art. 189 kpc, musi się łączyć zawsze z istnieniem interesu prawnego w ustaleniu, a ten co do zasady doznaje wyłączenia poprzez możliwość skorzystania z dalej idącego powództwa – na podstawie art. 10 u.k.w.h. („actio in rem”). Nawet, o ile incydentalnie Sąd Najwyższy dopuszcza wyjątek od tej reguły, to jednoznacznie wskazuje na skonkretyzowany obowiązek powoda wykazania swojego interesu prawnego w usunięciu stanu niepewności co do prawa poza księgą wieczystą (p. wyrok SN z dnia 2.02.2006 r., IICK 395/05, Lex nr 192028).

Skoro niespornie, lokal będący przedmiotem umowy darowizny ma urzędową księgę wieczystą, w której jako współwłaściciel ujawniona jest pozwana, to samo ustalenie nieważności umowy na podstawie art. 189 kpc (niezależnie od już wskazanej przeszkody), także nie doprowadziłoby do uzyskania pełni ochrony prawnej przez powoda, skoro i tak nie miałyby to automatycznego wpływu na treść wpisu wieczystoksięgowego. Innymi słowy, nie zmieniałyby go.

Reasumując, całość dotychczasowych rozważań, prowadzi do jednoznacznego wniosku, że powód nie tylko nie wykazał istnienia interesu prawnego w ustaleniu nieważności wskazanej w pozwie umowy, ale zdaniem działającego w tym przypadku z urzędu Sądu Okręgowego, analiza tego, co przedstawił także wyklucza istnienie takiego interesu, z tych wszystkich przyczyn, które zostały już wyczerpująco wskazane.

Tej treści konkluzja ma daleko idące znaczenie, albowiem, zgodnie z tym co zostało już wskazane, brak interesu prawnego, czynił bezprzedmiotowym przystąpienie do drugiego etapu rozpoznania powództwa o ustalenie, czyli badania prawdziwości twierdzeń powoda uzasadniających nieważności czynności prawnej. Bez znaczenia jest to, że Sąd Rejonowy to uczynił, bo i tak wobec braku tej fundamentalnej przesłanki (otwierającej dopiero drogę do rozpoznania żądania ustalenia) powództwo nie mogło być uwzględnione. Z takiej perspektywy, całość wyprowadzonych przez Sąd Rejonowy wniosków co do niezasadności powództwa już tylko z tej przyczyny staje się bezprzedmiotowa. Konkluzja ta znajduje swoje potwierdzenie także w przywołanym przez Sąd Okręgowy orzecznictwie Sądu Najwyższego. Wobec już tylko takich spostrzeżeń apelacja nie mogła zasługiwać na uwzględnienie, bez konieczności badania dalszych zgłoszonych w niej zarzutów. Pomimo braku (w tym stanie rzeczy) takiego obiektywnego wymogu, Sąd Okręgowy rozpoznając sprawę w granicach apelacji, rozważył je dochodząc do przekonania, że nawet gdyby powodowie mieli interes prawny w ustaleniu (w rozumieniu art. 189 kpc), to i tak powództwo jako niezasadne podlegałoby oddaleniu. W szczególności brak było podstaw do uwzględnienia zarzutów naruszenia prawa procesowego, które zdaniem skarżącego miały prowadzić do wadliwej oceny materiału dowodowego przez Sąd Rejonowy, a w konsekwencji i nieprawidłowych ustaleń. Sąd Rejonowy w sposób właściwy przeprowadził postępowanie dowodowe, dokonał trafnej, tj. z poszanowaniem reguł wynikających z art. 233 § 1 kpc, oceny dowodów, w tym także dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu psychiatrii. Jest ona zupełna, rzetelna, logiczna i czytelna. Podkreślić należy i to, że odnosi się ona do wszystkich okoliczności faktycznych wyeksponowanych przez stronę powodową i zweryfikowanych dowodami z dokumentów (dokumentacja medyczna) oraz źródeł osobowych (w szczególności zeznania świadków – notariusza sporządzającego umowę darowizny oraz lekarza „prowadzącego” przez znaczny okres czasu darczyńcę). Odnosząc do tych podstaw wiedzę i doświadczenie zawodowe, biegły psychiatra jednoznacznie i konsekwentnie wykluczył, by osoba darczyńcy w dacie dokonywania przedmiotowej czynności prawnej znajdowała się w stanie wyłączającym świadome oraz swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli, a to wszystko pomimo pewnych dysfunkcji w sferze stanu zdrowia. Ostatecznie, dokonując prawnomaterialnej oceny tego prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, Sąd Rejonowy wyprowadził trafne wnioski.

Przy czym raz jeszcze podkreślić należy, że dotychczas przedstawiona argumentacja zwalnia Sąd Okręgowy od dalej idącego uzasadniania tezy o niezasadności zarzutów apelacji tak w zakresie prawa procesowego jak i materialnego.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc orzekł jak w pkt. 1 sentencji.

Zmiana orzeczenia o kosztach procesu znajduje uzasadnienie w art. 98 § 1 kpc jak i § 2 pkt. 5 Rozp. M.. Spr. z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015r. poz. 615 z p.zm.). Rację miał skarżący pozwany, co do tego, że Sąd Rejonowy naruszył art. 102 kpc poprzez jego zastosowanie, pomimo tego, że nie było ku temu żadnej przesłanki, a także art. 98 § 1 kpc poprzez jego niezastosowanie.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 kpc oraz § 2 pkt. 5, § 10 ust. 1 pkt. 1 Rozp. M.. Spr. z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015r. poz. 615 z p.zm.). Z kolei rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego znajduje uzasadnienie w 98 § 1 kpc oraz § 2 pkt. 3 i § 10 ust. 2 pkt. 1 w/w Rozp. M.. Spr.

Z kolei rozstrzygnięcie o wynagrodzeniu za udzieloną powodowi w postępowaniu apelacyjnym pomoc prawną z urzędu znajduje uzasadnienie w § 8 pkt. 4, § 4 pkt. 3 Rozp. M.. Spr. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa(...) Dz.U.2016.1714.

SSO Bartosz Pniewski SSO Mariusz Broda SSO Elżbieta Ciesielska

(...)